

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.250
Letna naročnina L. 2.500
Letna inozemstvo L. 3.500
Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XVIII. - Štev. 12 (890)

Gorica - četrtek, 24. marca 1966 - Trst

Posamezna številka L 50

Desni in levi katolicizem Sveti oče pri Saragatu

Tu in tam naletimo v časopisih in revijah na besede »desni in levi katolicizem« ali »desni in levi katoličani«. Posebno komunisti in njihovi sopotniki te besede radi uporabljajo, očitno z namenom, da bi zanesli v katoliške vrste, zlasti med študirajočo mladino, idejno zmedo, dvo- me ali zaskrbljenost nad bodočnostjo naše vere.

Tudi v nekaterih slovenskih zamejskih publikacijah je najti pohvalne članke o levem katolicizmu ter napade na desnega. Ali torej res obstaja dvojni katolicizem in temu posledno tudi dvojni katoličani?

STALIŠČE KOMUNISTOV

Za komuniste je levi katolicizem tisti katolicizem, ki jim daje, če že ne vsem, pa na splošno prav, in sprejema marksistično-leninistične nauke glede vsega človeškega, zlasti pa družbenega življenja. Komunisti bi radi take katoličane prepričali, da komunisti vere ne preganjajo, da so do nje strpni, še več, da si želijo sodelovanja tudi na cerkvenem področju.

Za desni katolicizem seveda komunisti ne najde prijaznih besed. Desni katoličani da so konservativni, ozkega gledanja na sodobne probleme in nedostopni za dialog. In kaj jih dela take? Brezkompromisno odklanjajo komunistične nauke o socialnem življenju, zahtevajo za vernike in sploh za vse državljanke svobodo vesti, verskega in političnega življenja, pravico do neoviranega združevanja, do rabe zasebne lastnine, zlasti pa se v verskih in cerkvenih zadevah nočejo za las podvreči komunističnim oblastem. Tipični predstavnik takih desnih katoličanov naj bi bil po komunističnih izjavah kard. Wyszynski na Poljskem, medtem pa ko naj bi leve katoličane posebej zlasti znani prof. La Pira iz Florence ali pa morda tudi sedanji italijanski zunanji minister Fanfani.

Po mnenju komunistov so levi katoličani napredni, »progresivni«, saj hočejo Cerkev modernizirati; o desnih pa ni, da bi govorili; nazadnjaški so in še popolnoma tihijo v fevdalnih sponah srednjega veka, držijo z bogataši, nočejo se prilagoditi novi stvarnosti, zato se upirajo kontroli rojstev, zagovarjajo politiko »imperialistov«, so proti miru in razorožitvi, sabotirajo napore Cerkev, da se prilici zahtevam novega časa.

DVA KATOLICIZMA ALI EDEN SAM?

Na to besedno igrakanje komunistov in njih sopotnikov o dvojnem katolicizmu je treba povedati jasno in odločno, da je mogoče le en katolicizem, kakor obstaja le ena katoliška Cerkev in ena katoliška vera z enim samim vodstvom in z enotnimi verskimi resnicami (dogmami) za vse brez izjeme.

Katolicizma ni mogoče deliti na razne dele niti na razne smeri, torej ne na desnega in ne na levega, ne na zgornjega ali spodnjega. Katolicizem je vedno samo eden, nerazdeljiv in povsod enak. Vsako primerjanje s profanimi (posvetnimi) ustanovami je neprimerno, neutemeljeno, zato tudi odvečno in nesmiselno. Katolicizem ni nobena politična stranka, ki ima lahko desno in levo krilo, ni nikak parlament, kjer smo navajeni govoriti o levici in desnici, ni nobena modroslovná ali sociološka šola z različnimi stališči.

Katolicizem je in ostaja samo vera, ki nam jo je Bog po Kristusu razodel ter nam jo po katoliški Cerkvi zapoveduje verovati. Katolicizem je božja ustanova ne pa delo človeških rok. Zato tudi človek ni prejel nobene pravice, da na tej ustanovi spreminja to, kar je na njej božjega, večnega, nadčasovnega in zaradi tega nedotakljivega.

Prav levi katolicizem pa bi bil rad tisti, ki bi hotel Cerkev »modernizirati« s tem, da bi dal njenim resnicam drugo vsebino in drug pomen kot so ga imele doslej.

Toda Bog bi prenehal biti Bog, če bi dovolil, da sme Cerkev resnice, ki jih je on razodel, tako razlagati, da bi imele v enem času tako, v drugem času pa

bistveno drugačno vsebino. Zakon npr. je nerazdružljiv, čeprav je danes svet preplavljen z razporokami in bi mnogi »napredni« katoličani radi videli, da bi se Cerkev prilagodila tej »današnji stvarnosti«.

MOGOČA PA SO RAZLIČNA MNENJA

Ni pa s tem rečeno, da bi katoličani tako dolgo, dokler Cerkev ne odloči, ne smeli imeti svojih lastnih mnenj. Prav zadnji cerkveni zbor je dokazal, da je različnost pogledov med razpravljanjem mogoča in tudi čisto naravna, toda vsa ta razpravljanja niso nikdar prestopila okvira, ki ga je Bog zaupal Cerkvi s svojim razodetjem.

V tem okviru je mogoče le eno stališče: ali smo ali nismo katoličani. Kdor sprejme vero in po njej živi, je katoličan, pa naj bo dober ali slab. Kdor pa stališča Cerkev ne sprejme in njene resnice v celoti ali delno zavrže, ni več katoličan.

Delitev katoličanov na leve in desne je nesmiselna, je komunistična iznajdba in zato za nas nesprejemljiva. Katoličan, ki npr. ne bi hotel dati delavcu pravične plače, ni desni katoličan, temveč slab katoličan in zato grešnik v božjih očeh.

Naša skupna skrb naj bi zato bila, da spadamo med dobre katoličane, to je take, ki izpolnjujejo vse božje in cerkvene zapovedi od prve do zadnje, ki spoštujejo papeške enciklike, tudi tiste s socialno vsebino kot sta npr. »Mati in učiteljica« ali »Mir na zemlji« ter jih skušajo v življenju uveljaviti, pa ne bo imel nihče več povoda govoriti o levem in desnem katolicizmu ali o levih in desnih katoličanih.

R. Sm.

Vse se je srečno končalo

V sredo, 16. marca so Amerikanci začeli s poskusom, ki naj bi v vesoljstvu omogočil združitev kabine »Gemini 8« z raketo »Agena«. Astronavta sta bila to pot David Scott in Neil Armstrong. Svoj polet sta pričela ob 16. uri po srednje-evropskem času. Ob 22,20 sta iz svoje kabine zagledala raketo »Agena« in se ji začela približevati. Dosegla sta jo ob 23,32, ko sta bila nad Indijskim oceanom. Počasni sta začela zmanjševati hitrost »Gemini 8«, da jo prilagodita brzini »Agena«. Štirinajst minut po polnoči sta se nato »Gemini 8« in »Agena« združili, ko sta leteli nad Tihim oceanom v bližini peruanskega glavnega mesta Lime. Vesoljska kabina je bila tedaj na petem krogu okrog zemlje. Združitev se je izvedla v višini 290 km.

Raketji sta se združili brez slehernih težav in bili v začetku stabilni. Ko se je pa po načrtu »Gemini 8« obrnila za 90° in preverila svoj položaj, je prišlo do kratkega stika. Ta je povzročil naglo in nekontrolirano vrtenje obeh raket okrog njunih osi. Vesoljca sta bila že na robu svojih psihičnih moči. Prvo, kar sta storila, je bilo, da sta izklopila sistem za manevriranje na raketji »Agena«, ki pa ni deloval. Končno sta sklenila ločiti raketi, kar bi se bilo drugače zgodilo šele naslednje jutro. Iz zemlje sta astronauta dobila ukaz, naj se takoj vrmeta iz vesolja. Drugače je bilo določeno, da ostaneta Armstrong in Scott v vesolju tri dni.

Ze ob 4,23 po srednjeevropskem času sta srečno pristala na Tihem oceanu. Vojna ladja »Mason« jih je nato pobrala in odpelja z njima najprej na japonski otok Okinawa, kasneje pa sta se vrnila v ZDA. Funkcionarji ameriškega centra za vesoljske polete so ugotovili, da kozmonavta nimata nobene krivde, če je prišlo do kratkega stika in da jima je treba dati vse priznanje, ker sta bila kos zelo nevarni situaciji. Z ugotovitvijo vzroka okvare je padla tudi bojazen, da bi bil ogrožen ameriški program človeka na luno. Naslednji polet iz serije »Gemini« je pa določen za mesec maj.

Iz vesolja sta se pretekli teden srečno

Na prvi spomladanski dan, ki je tudi večno mesto napolnil z bleščečim soncem, je sv. oče Pavel VI. izvršil svoj napovedani obisk pri predsedniku italijanske države Saragatu. Odkar so italijanske čete leta 1870 zasedle Rim in napravile konec papeški državi, se je do sedaj štirikrat zgodilo, da je kak papež obiskal Kvirinal, to je palačo, kjer so včasih prebivali papeži, po letu 1870 pa italijanski kralji in zadnji dve desetletji predsedniki italijanske republike.

Prvi od papežev, ki je zapustil Vatikan ter šel na Kvirinal, je bil sv. oče Pij XII. Bilo je to 28. decembra 1939. Namen njegovega obiska je bil vplivati na kralja Viktorja Emanuela III., da bi Mussolinija prepričal o neumestnosti vstopa Italije v vojno. Žal ni uspel in Italija je morala nato drago plačati svoje pajdašenje s Hitlerjem.

Minila je vojna, Pij XII. je že umrl in v vodstvu Cerkev ga je nasledil Janez XXIII. Prav na pragu svoje smrti je ta nepozabni papež obiskal 11. maja 1963 predsednika Segnija, da iz njegovih rok sprejme nagrado Balzan, ki mu jo je ustanova podelila v znak priznanja za njegova prizadevanja v korist miru med narodi.

11. januarja 1964 je bil papež Pavel VI. tisti, ki je znova prestopil prag Kvirinala. Bilo je to

neposredno po romanju sv. očeta v Palestino in srečanju s carigradskim patriarhom Atenagorom. Po dobrih dveh letih je isti papež smatral za primerno, da obisk ponovi. K temu ga je nagnilo prepričanje, da koncilski očetje mnogo dolgujejo italijanskemu oblastem in italijanskemu narodu, ki je z izredno gostoljubnostjo ves čas koncilskih zasedanj sodelujočim napravil njihovo delo čim bolj lahko in uspešno. 2500 prelatov Cerkev je preživel v Rimu 280 dni, se zbralo na 168 zasedanjih in izglasovalo 16 koncilskih dokumentov.

Nekaj dni pred obiskom je prejel predsednik Saragat od papeža najvišje odlikovanje Kristusovega reda. »Civiltà Cattolica« je s tem v zvezi zapisala, da če so postali zadnje čase odnosi med italijansko državo in Cerkvijo tako pristrani, prihaja to od novega ozračja svobode in demokracije, ki si ga je znal italijanski narod po zadnji vojni ustvariti, predsedniki države pa znali nad njim vneto bedeti. Dejansko, kjer je svoboda, tam se Cerkev vedno dobro počuti. In prav republikanska Italija je Cerkvi v svoji ustavi zagotovila svobodo delovanja in zaščito njeno neodvisnost od svetnih sil. Zgodovina je pokazala, da je Cerkev potem, ko je zgubila svojo svetno oblast, hitro začela rasti v svoji duhovni in moralni veličini. Dogodki med leti 1860-1870, ki so vznemirili vest pre mnogih italijanskih katoličanov, so se po preteku časov izkazali koristne za Cerkev, državi pa omogočili, da je dokončno uredila svoj odnos do papeštva.

Vse to vzdušje medsebojnega spoštovanja in sodelovanja je še posebej prišlo do izraza v govorih, ki sta jih najprej predsednik Saragat, nato pa papež Pavel VI. izrekla v ponedeljek v Kvirinalu.

SARAGATOV GOVOR

Najprej je omenil, da italijanski narod ni mogel ostati brezčuten ob takem dogodku, kot je

Nenavadna tatvina

V Angliji bo letos svetovno nogometno prvenstvo. Šestnajst moštev iz prav tako šestnajstih držav naj bi se borilo za zlato pokal Rimet, ki si ga je leta 1962 v Čilu že drugič zapovrstjo osvojila Brazilija. Pa zgleda, da bodo letos tekmovali za pokal, ki je bil te dni ukraden v Londonu in morda že tudi pretopljen.

Pokal Rimet je bil vreden dobrih 5 milijonov lir, zavarovan pa je bil za petkratno njegovo vrednost. Mednarodna nogometna zveza je pokal izročila angleški zvezi 7. januarja, ta ga je pa za nekaj dni posodila organizatorjem neke filatelistične razstave, da je krasil razstavne prostore v »Central Hallu« v westminstrski palači. Zgleda pa, da so ga razstavljavci bolj slabo stražili, saj drugače se ne da razložiti, da ga je mogel spretni in drzni tat obenem v nedeljo, 20. t. m. med 11. in 12. uro dopoldne neopazno izmakniti.

Seveda se še ne ve, ali gre za pravo tatvino ali pa za šalo, da bi se pokal nenadoma pojavil na samem tekmovalju. V Angliji se mnogi tej tatvini poredno smejejo, ne pa tako v Braziliji, kjer vsa javnost pokal obožuje in je vest o njegovem izginotju Brazilce zelo zaprepastila. Zanje je to nekaj nezasišlanega, kar pravi »božji rop«.

bil koncil, ki je poveljal ljubezen med narodi, poudaril enakost med rasami, se zavzel za versko strpnost in obsodil vsake vrste nasilje. Vse, kar si želi italijanski narod in kar njegovi predstavniki v parlamentu neprestano zasledujejo: mir v pravici, svobodi in neodvisnosti, vse to je dobilo na zadnjem koncilu svojo slovesno potrditev. Osnove italijanske ustave izvirajo iz krščanske morale, zato so v službi človeka in ga varujejo pred vsako zlorabo. Italija se je v zadnjih dvajsetih letih odločno oklenila svojega tradicionalnega poslanstva v korist miru med narodi in je istočasno našla ravnotežje med verskimi vrednotami in gorečo domovinsko ljubeznijo. Vse to je bilo mogoče predvsem zato, ker je ves ta čas Cerkev bila v službi človeštva, katerega del je tudi italijanski narod.

BESEDE SV. OČETA

Papež Pavel VI. je v začetku svojega govora povzel misel, ki jo je izrekel Saragat, da sloni italijanska ustava na krščanski moralni. Nato je pa obrnil svojo misel na vzrok obiska. Omenil je slovesni začetek in zaključek koncila, ko je še posebej prišla do izraza gostoljubnost in pozornost italijanskega naroda in njegovih oblasti. Koncil je bil res izreden dogodek, mogočen in edinstven. Pri vsem svojem ogromnem delu pa je potekel brez incidentov, ovir ali nasprotovanj. Italijanski narod je dokazal svojo zrelost in to je dosegel brez dvoma tudi ob sedanjem sistemu medsebojnega spoštovanja Cerkev in države ter ob priznavanju medsebojne suverenosti in izvajanju harmoničnega sožitja. Italija se je ob priliki koncila spet zavedla svojega duhovnega poslanstva, ki ga je v svoji zgodovini že tolikokrat vršila. Kar je sedaj potrebno, je izvajati koncilске odloke in z njimi tudi Italiji odpreti pot do pravice in napredka. Naj bi si italijanski narod v zvestobi do vere svojih očetov iskal svojo skupno blaginjo, uspešno rešil probleme, ki ga težijo ter postal cvetoča in moderna družabna skupnost. Pri tem pa sme biti gotov, da Cerkev ob tem naporu ne bo umanjala, temveč ga podprla s svojimi iskrenim ter lojalnim sodelovanjem.

Stoletnica priključitve pokrajini Benečije

Predsednik italijanske republike Saragat je pričel v torek, 22. t. m. z obiski tistih pokrajin Benečije, ki so se pred sto leti s plebiscitom izrekle za Italijo. Otvoritvena svečanost je bila v Benetkah. Poleg predsednika republike se je je udeležil tudi predsednik vlade Aldo Moro. Svečanost ob stoletnici se je izvršila v doževski palači.

Zadnji je spregovoril Saragat o pomenu in vrednosti italijanskega prepoveda. Dejal je, da je bil ta prepoved prepojen težnje po svobodi: svobodi pred tujcem in svobodi pred državnim absolutizmom in policijskim nasiljem. Slo je za dve plati istega vprašanja: svoboda za ljudstvo in svoboda za posameznika. Tedanji italijanski patriotizem se je bistveno razlikoval od kasnejšega nestrpnega nacionalizma, kateremu je bila zamisel domovine istočasno zanikanje spoštovanje drugih narodov in ki si je ustvaril lestvico raznih ljudstev, si izmišljeval mite o izbranem narodu ter vodil k nasilju in zatiranju.

Velik uspeh za Slovence v deželnem svetu

Kazenske določbe za tiste, ki sramotijo slovensko narodno manjšino

Slovenska narodna manjšina v Italiji je dosegla doslej morda največji načelni in dejanski uspeh z odobritvijo zakonskega osnutka o zaščiti narodnih in jezikovnih manjšin, ki ga je predložil v deželnem svetu svetovalec Slovenske skupnosti dr. Jože Škerk. Če bo odobreni zakonski osnutek potrjen v rimskem parlamentu — in to lahko po izrecnih izjavah ministrskega predsednika Mora med obiskom v Beogradu pričakujemo — bo v Italiji kaznivo sramotenje vseh narodnih manjšin. Slovenska skupnost je torej dosegla nekaj, česar niso mogli doseči niti Južni Tirolci. In spet se je zgodilo, da so morali v deželnem svetu posvetiti več sej slovenski narodni manjšini, o njej govoriti in razpravljati.

Po dosedanjih zakonih je kaznovan samo tisti, ki žalji italijanski narod. Če žali Slovence, se mu ne more nič zgoditi. Po novem zakonskem osnutku bi moral biti kaznovan tudi tisti, ki »žali izročila, jezik in kulturo narodnih manjšin« in »kdor javno hujska k narodni nestrpnosti in sovraštvu«.

Naši nasprotniki in prijatelji

Dasi so za zakonski osnutek dr. Škerka glasovale v deželnem svetu vse skupine razen liberalne in misovce, je treba poudariti, da so ga res vneto zagovarjali krščansko demokratični svetovalci Ginaldi, Stopper in Ramani. Liberalci so še enkrat pokazali svoje neliberalno stališče do Slovencev v starem duhu masonskega liberalnega nacionalizma, misovci pa so šli za liberalno zastavo in se v domotožnem spominu na nekdanje liktorsko zatiranje Slovencev sklicevali na nevzdržno pravno dlakocepstvo ter med drugim zanikali, da bi bili Slovenci v Italiji narodna manjšina.

Slovenci smo narodna manjšina

Za nas ni važna samo odobritev zakonskega osnutka dr. Škerka. Prav toliko so važne nekatere zelo značilne načelne izjave o Slovencih med razpravo v deželnem svetu. Važen je tudi govor dr. Škerka, ko v zgoščenih obliki navaja, kaj Slovenci hočemo in želimo.

Krščansko demokratični govorniki so priznali in dokazovali, da smo Slovenci v Italiji narodna manjšina, kateri je treba na temelju italijanske ustave, naravnega prava in krščanskih načel dati ustrezne pravice in jo zaščititi, da bo lahko obstajala, se razvijala in krepila. Če pomislimo, kako je bilo še pred leti, je to priznanje izreden napredek, ki smo ga dosegli s svojo žilavostjo in vztrajnostjo, pa tudi z razumevanjem tistih italijanskih krogov, ki so se zavledli svoje odgovornosti do slovenske narodne manjšine. Odobreni zakonski osnutek je šele začetek ter mora nadaljevati pot v Rim. Načela, ki so jih navedli svetovalci Ginaldi, Stopper, Ramani in drugi pa so ključ, ki odpira široke možnosti za bodočnost, če naj bese da postane meso.

Govor dr. Škerka

Govor, s katerim je dr. Škerk utemeljeval svoj predlog ter pobijal ugovore nasprotnikov, je za obseg našega lista predolg, da bi ga objavili v celoti. Iz njega bomo posneli le nekaj važnih misli.

Dežela Furlanija-Juljska krajina je bila ustanovljena in je dobila poseben statut zato, ker živ tu strnjena slovenska skupnost, ki je prepričevalno dokazala svojo življenjsko silo. Kazenske določbe za zaščito narodnih manjšin so potrebne, ker določene skupine nočejo živeti v miru z njimi, jih ne spoštujejo, ampak so še pred kratkim z demonstracijami žalile Slovence, hujskale k narodni nestrpnosti in sovraštvu ter napadale Slovence in njihovo imovino. Če nočemo zamenjavati pojma država z narodom, če priznamo, da smo Slovenci v Italiji italijanski državljani, a ne italijanske, ampak slovenske narodnosti, če upoštevamo, da ustava predvideva zaščito jezikovnih manjšin, potem je treba priznati, da so za to zaščito nujna posebna zakonska določila, ker jih ustava ne vsebuje.

Temeljne točke slovenske politike

Upamo, je nadaljeval dr. Škerk, da bo spoštovanje pravic Slovencev, ohranitev njihovega narodnostnega značaja ter kulturnih in gospodarskih pridobitev v duhu razumevanja in sodelovanja prispevalo k povrnitvi zaupanja in pomirjenju duhov. Če bo deželni svet glasoval za zakonski osnutek, ki sem ga predložil, bo priznal obstoj slovenske narodne manjšine.

Svetovalec Slovenske skupnosti je nato poudaril, kako so svetovalci Ginaldi, Stopper in Ramani navedli zelo tehtne in važne razloge pravnega, političnega in splošnega značaja, sklicujoč se na naravne pravice človeka in krščanski socialni nauk. S tem so izpričali hotenje po spoštovanju narodnih manjšin. Njihovo priznanje, ki ga je treba pohvaliti, ne izhaja iz taktičnih političnih potreb, ampak iz načelnega prepričanja, da je slovenska narodna manjšina sama po sebi vrednota, kateri je treba priznati vse odgovarjajoče znake, to je pravico do obstoja, do razvoja in do občevanja z drugimi narodi, zlasti z italijanskim in matičnim narodom, kar je tudi smisel božične poslanice Pija XII. v letu 1942.

Iz te podlage, je rekel dr. Škerk, mora izhajati politika do slovenske narodne manjšine ne samo glede predloženega zakonskega osnutka, ampak tudi v sklopu činiteljev, ki določajo njen obstoj, njene odnose z italijansko večino in njeno vzhivetje v življenje republike.

Subjekt v politiki — znak naše samobitnosti

Kar bom zdaj povedal, je poudaril svetovalec Slovenske skupnosti, je posledica omenjenih važnih in pravičnih načel, ki vodijo do razčiščenja in morda do začetka nove dobe v odnosih med italijanskim in slovenskim prebivalstvom.

V italijanski politični stvarnosti se izvaja vladanje in upravljanje javnih zadev preko političnih strank, ki so znak samobitnosti italijanskega naroda ter izraz njegovega političnega hotenja v svobodni in demokratični družbi.

Isto načelo velja za Slovence. Slovenski manjšini v Italiji je treba priznati, da je subjekt in ne objekt tudi v političnem življenju, ki odloča o njenem obstoju ter ohranitvi. Le kot politični subjekt lahko manjšina izpriča svojo individualnost, to je svojo samobitnost. To pa predpostavlja, da imamo Slovenci lastno politično predstavništvo, kar je možno le preko slovenskih političnih organizacij, to je strank.

Proti izolaciji in za dialog

Mora pa biti jasno, je nadaljeval dr. Škerk, da se Slovenci ne moremo in nočemo izolirati, to je zapreti se v jalovo in dušljivo lupino. Preko svojega političnega predstavništva želimo tesno občevati s kvalificiranimi predstavniki italijanske narodne večine. Slovenska narodna manjšina bo — se razume samo po sebi — tem bolj lojalna in zvesta, čim bolj ji bodo priznane njene naravne pravice in čim bolj bo zaščiten.

V tako razvedrenem ozračju bodo odstranjene razne ovire in stare zamere, ne bo več sumničen in nezaupanja. Lahko se bodo odprla vrata za tvorne in plodne odnose na vseh področjih, pa tudi za varno in mirno življenje prebivalstva v naših krajih na vzhodni meji države, je zaključil dr. Škerk.

V čem je uspeh Slovenske skupnosti?

Ako bodo med to razpravo izpovedana načela krščansko demokratičnih svetovalcev temelj bodoče politike do Slovencev, je Slovenska skupnost dosegla več kot zakonski osnutek o zaščiti kazenskih določbah. Dosegla je, da Krščanska demokracija (Ramani) odklanja sleherni misel na tiho asimilacijo Slovencev ter priznava slovenski narodni manjšini pravico do lastnega političnega predstavništva in lastne politične organizacije. To je vse kaj drugega in več (naj nam prizadetj oprostijo, gre le za ugotovitev dejstva, ne za napad) od stališča Italijanske komunistične partije ter Italijanske socialistične stranke, ki Slovence vsrkujeta (absorbirata) ter počasi morda nehoti asimilirata. V njunem okviru Slovence zastopajo in predstavljajo italijanska vodstva, tako da v njih Slovenci niso več subjekt, temveč objekt politike z izgubo lastne slovenske individualnosti ali samobitnosti.

Slovenska skupnost je torej dosegla v deželnem svetu res velik uspeh, ki pomeni važen mejnik v boju za uveljavitev naših pravic. Slovenski skupnosti in svetovalcu dr. Škerku gre pohvala in zahvala za ta dosežek.

J. N.

Pet milijonov dolarjev pomoči

Ameriški škofje so sklenili, da bodo v tekočem letu zbrali vsaj 5 milijonov dolarjev pomoči, ki jih bodo razdelili katoliškim dobrotelnim ustanovam.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Novi Slovenski dom v Torontu

Končno so se uresničile želje in načrti, da so kanadski Slovenci v Torontu dobili svoj Slovenski dom. Z negotovostjo se je o tem pričelo misliti že pred leti, pregledovalo vse možnosti in pogoje, iskalo primernega poslopja, ki bi odgovarjalo potrebam, dokler ni vse to dozorelo v končni sklep, da se Slovenski dom kupi. Prvi tisočaki so bili nabrani v obliki delnic in po daljšem iskanju in ogledovanju različnih stavb po mestu, se je kupilo poslopje v vzhodnem delu mesta na Pape Avenue. Cena je bila primerna, velikost prostorov zadovoljiva in tudi stavba sama masivno grajena in v zelo dobrem stanju. Tako je prišlo do podpisa pogodbe.

Ustvariti dom, da je prijetno domač, topel in vabljen, pa je treba več kot imeti samo prostore. Treba je pridnih rok, da domu vse to dajo, da iz surovih sten iztisnejo toploto in ono domačnost in privlačnost, ki veliko družino znova in znova vabi v svoj objem. Ljudje, ki so pod vodstvom zidarskega mojstra in stavbenika ter sedanjega predsednika Doma g. Lojzeta Dolenca tako vneto delali pri obnovi prostorov, so vse to v polni meri dosegli. Dom je okusno in moderno opremljen in bo odslej naprej ponos vsakega člana velike slovenske družine.

Prve prireditve v novem Domu so pokazale, da se torontski Slovenci vse bolj in bolj zavedajo, da so kot narodna skupina, poleg obeh cerkva, ki so jih zgradili, potrebovali tudi tak skupen Slovenski dom. Zavedajo se, da jim bo Slovenski dom dal močnejši narodni značaj in večji občutek narodne pripadnosti. Dal jim bo večje možnosti udeleževanja v narodnem življenju, ki je potrebno za ohranjanje slovenskih izročil. Dom bo igral važno vlogo pri spojitvi starih, novih in najnovjših vseljencev ter s tem budil večjo slovensko zavest in družabnost, kar bo v veliki meri pomagalo do boljših odnosov med Slovenci v Torontu. Slovenski dom bo spomenik živemu slovenstvu na tujih tleh, v katerem je vklesana vsa trdizivost slovenskega rodu v zdomstvu.

Ob veselem dogodku odprtja Slovenskega doma v Torontu, ki je bil blagoslovljen 29. januarja 1966, smo lahko ponosni vsi Slovenci v zamejstvu. Vsak v svojem delu sveta skušamo ohranjevati jezik svojih mater in izročila naših prednikov. Uspeh Slovencev, bodisi na Koroškem ali na Primorskem, v Nemčiji ali Franciji, v Belgiji, Holandiji, Angliji ali v Argentini, v USA ali Avstraliji nas mora napolniti z zadovoljstvom, ker so taki uspehi naše skupno zmoglost. Povsod nas veže kri, ki se je pretakala iz roda v rod, iz stoletja v stoletje, da smo se ohranili do današnjih dni. V tem je moč vsakega rodu, v tem bo moč rodov, ki pridejo za nami. Za temelj pa imamo vero svojih očetov, bogato srčno in narodno kulturo, dela naših političnih in narodnih buditeljev, vrsto mož in žena, ki so trpeli in umirali ter s svojo krvjo pojili zemljo

Iz življenja Cerkve

Maks Pelozo je postal doktor iz cerkvene zgodovine

Hrvatski duhovnik Maks Pelozo, rodem iz reške škofije, je 26. februarja doktoriral na papeški univerzi Gregorijani v Rimu, potem ko je uspešno branil svojo doktorsko disertacijo »Preporod dominikanskega reda v Dalmaciji in Dubrovniku po času propadanja pod jožefinizmom«. V njej je novi doktor prikazal cerkvene razmere v Dalmaciji v prvi polovici 19. stoletja ter položaj dominikanskega reda, ki se je prav v 19. stoletju notranje okrepil in preudil.

Dr. Maks Pelozo je svoje bogoslovne študije naredil v Ljubljani in v Zagrebu, kjer ga je pokojni kardinal Stepinac leta 1944 posvetil v duhovnika. V zadnjih mesecih vojne je storil veliko dobrega za tiste, ki so bili po ječah ali kazenskih taboriščih. Premnoge je pripravil na smrt, premnogim je prenesel pošto, namenjen svojcem in premnogim nudil duhovno in materialno pomoč. Ljudje so ga na splošno klicali pater ali gospod Maks.

Po vojni je bil dalj časa profesor zgodovine in podravnatelj škofijske gimnazije v Pazinu v Istri, dokler ga splitski škof dr. Bonifacije ni poslal leta 1951 v Rim, da se tam izpopolni v teološkem študiju.

Dr. Maks Pelozo pozna dobro tudi Gorico, saj se je nekaj časa zdravil v našem mestu. K doktoratu mu zato tudi mi izrekamo iskrene čestitke!

za novo rast. Vse to nam je skupno in ustvarja harmonijo mišljenja, brez katerega bi postalo narodno življenje nemogoče.

Otmara Mauser

Slovenci v Torontu gradijo

V februarju je bilo blagoslovljeno in otvorjeno novo župniško poslopje pri Mariji Pomagaj. Dvonedstropno župnišče se drži cerkve. V drugem nadstropju je stanovanje za duhovščino, v prvem so župniške pisarne, zakristija in kristilnica, v pritličju pa dvorana in prostori za slovensko šolo.

V vzhodnem delu Toronta si je pa oskrbelo Društvo Slovencev svojo novo dvorano in društvene prostore. O njega odprtju poročamo posebej.

Sv. Višarje za praznik sv. Jožefa

Na Višarjah imajo smučarji še sedaj, ko je po dolinah sneg že zdavnaj skopnel, svoja mala nebesa. Tereni so prekrasni, na njih dve vlečnici za smuča pa še žičnica iz Ovčje vasi. Snega je še za pol metra, na zametanih krajih pa sega tudi v višino več metrov. Od zgornjega hotela do svetišča je pot bolj gaz kot pa udelana steza. Zlasti po stopnicah od župnišča do zakristije se brez gozdarjev le težko pride, ker je precej zmrzali na njih.

Smučarjev se vsako nedeljo in praznik nabere za kar krepko naselje. Spodnji hotel pri vzpenjači ima sto sob, pa je vso zimo zaseden. Edini mesec, ko se številno turistov zmanjša, je maj, ko začne zginjati sneg na Višarjah, istočasno pa se priroda šele zbujata k bližajoči spomladi. Avtomobilji so od vsepovsod, največ pa seveda iz Trsta, Vidma in Gorice. Ne manjka pa tudi Avstrijev iz bližnje Koroške.

Praznik sv. Jožefa je bil poln sonca, res dan, ki ga je naredil Gospod. Diven je bil pogled na zasnežene vršace, ki v polkrogu ovijajo višarsko svetišče. Nabojs, Montaž, Viš in Lovci, v ozadju pa Mangart, vsi ti gorski velikanji so tisti dan peli hvalnico svojemu božjemu arhitektu.

Dasi ima požrtvovalni g. župnik iz Zabnic dovolj dela že v svoji fari, ko opravi ob nedeljah in praznikih po dve sv. maši, redno pobiti še na Višarje, kjer je ob 12. uri tretja služba božja. Na praznik sv. Jožefa pa je to mašo opravil g. Jože Peterlin. Skupaj z žabniškim mežnarjem Jožetom (ki je imel 15 bratov, od katerih jih osem še živi), sta odzvonila vabilo. Kmalu se je v cerkvi nabralo okrog 50 smučarjev. Nekaj je bilo Slovencev, še več pa Italijanov in Avstrijev. Naravno zato, da so poslušali bogoslužje božje besede vsak v svojem jeziku. Poskrbljeno je tudi za telesno okrepčilo. Ob sobotah in nedeljah delujeta na Višarjah dva slovenska »hotela«: pod župniščem okusno urejen bar g. Salvatoraja, bivšega gorenca slovenskega Alojzijevišča v Gorici, za cerkvi pa prijazno gostišče pri Mešnikovih.

Sv. oče o bližnjem obisku anglikanskega nadškofa

Preteklo nedeljo je sv. oče kot navadno opoldne nagovoril vernike, zbrane na trgu sv. Petra, potem ko je z njimi zmolil »Angel Gospodov«. Omenil jim je, da bo ta teden zanj osebno kakor tudi za vso Cerkev zelo važen, kajti najprej bo obiskal predsednika italijanske države Saragata na Kvirinalu, v sredo, 23. t.m. pa sprejel primasa anglikanske Cerkve kateburjskega nadškofa dr. Ramseya. O tem obisku je dejal sledeče: »Jasno je, da prihod dr. Ramseya še ne pomeni zedinjenja z anglikansko Cerkvijo, je pa brez dvoma pot k tej edinosti in izraz našega medsebojnega spoštovanja in prijateljstva. Vse to nas zato napolnjuje z ginjenostjo in srečo. Molimo, da bo Gospod, vsem kristjanom naklonil tisto edinost, ki jo je on tako priporočal!«

Anglija in Avstralija podpirata krščanske šole

Angleški parlament je sklenil, da poviša za 5% prispevek verskim šolam. Za povišanje so prosili predstavniki katoliške in anglikanske Cerkve.

Tudi avstralska vlada je spremenila svoje zadržanje do privatnih šol, ki so večinoma katoliške. Sklenila je, da bo podeljevala dolgoročno brezobrestna posojila za gradnjo stavb, ki bodo služile za privatne šole.

Umrli je župnik v Ovčji vasi

V petek, 18. marca zjutraj ob eni uri je preminul v Ovčji vasi 89-letni tamošnji župnik Janez Gujon, starosta duhovnikov videmske škofije in eden značilnih osebnosti slovenske duhovščine iz naše Benečije.

Pred vojno je pasel duše po Beneški Sloveniji, kjer je zlasti v Stoblanke zapustil trajen spomin. Tam je tudi prejel posebno priznanje: zlato medaljo za najvzornjši pouk.

Po prvi svetovni vojni ga najdemo najprej v Azli, kjer je uspešno organiziral mladinske krožke, leta 1936 pa je prišel v Ovčjo vas v Kanalski dolini, ki je bila takrat izrazito slovensko naselje. Hitlerjanska propaganda je po letu 1939 premetila večino naših ljudi, da so optirali za Nemčijo in zapustili zemljo svojih očetov. Slovenska molitev je izginila iz cerkve, kmetije so pokupili Furlani, Ovčja vas je zgubila slovensko dušo. Nekaj slovenskih družin je pa le ostalo in prav slovenske priletne žene so bile tiste, ki so za župnika Gujona skrbele v zadnjih tednih njegove bolezn.

Ceprav je bil pogreb na dan nedelje, je vendar prišlo pospremit svojega duhovnega sobrata na zadnji pot kar 24 duhovnikov. Polovica jih je bilo njegovih sorjakov iz Slovenske Benečije. Pogrebno sv. mašo je opravil trbiški dekan, asistiral pa sta sosedna župnika iz Zabnic in Ukeve. Sv. maša je bila v latinščini, berilo in evangelij pa v slovenskem in italijanskem jeziku. Pogreba se je praktično udeležila vsa Ovčja vas, mnogo ljudi pa je prihitelo tudi iz Ukeve in Zabnic.

Svoj zadnji dom je dobil župnik Gujon na pokopališču ob cerkvi na isti strani, kjer so leta 1868 pokopali tedanjega župnika Ovčje vasi Jurija Prešerna, ki je bil brat slovenskega pesnika dr. Franceta Prešerna.

Rešj svojo dušo! Ta pozlačen napis na starem misijonskem križu, ki ga je dal rajni g. župnik prestaviti iz cerkve na cerkveni zid ob pokopališču, je bil za njega spomin in opomin obenem. Naj bo tudi za nas, on pa naj v miru počiva!

ŠPORT

Tridesetletnica prvega skoka nad sto metrov

Pred tridesetimi leti je prvič v zgodovini smučskih skokov človek preletel več kot sto metrov. Zgodilo se je to na planiški skakalnici pod Jalovcem blizu Kranjske gore, kjer je na dan sv. Jožefa avstrijski smučar Josef Bradl pristal na 101 m.

Svetovna smučarska zveza, v kateri so bili v večini Skandinavci, je kasneje prireditve v Planici prepovedala, češ da ogrožajo življenje tekmovalcev. V resnici pa je šlo za zavist, ker je bila Jugoslavija tista, kateri je prvi uspelo postaviti tako mamutsko skakalnico. Šele, ko so po zadnji vojni tudi v Nemčiji in Avstriji prišli do novih skakalnic (Oberstdorf in Kulm), ki dopuščajo skoke nad sto metrov, je zveza popustila, toda skoke so preimenovali v smučske polete. Uradni svetovni rekord ima Nemec Peter Lesser (145 m), prav te dni pa je Norvežan Björn Wirkola dosegel v Vikersundu celo razdaljo 145 in pol metra.

Letos bodo uradni smučski poleti na novo preurejeni 135-metrski skakalnici v Planici od 25. do 27. t.m. Pokroviteljstvo je prevzel sam predsednik Jugoslavije Tito, Snega je v Planici še dovolj. Vsekakor se bo letos zbrala v Planici razen Japoncev vsa svetovna smučarska elita. Svojo udeležbo so zagotovili Avstrijci, Nemci, Francozi, Italijani, Finci, Norvežani, Rusi, Švicarji in Severnoameričani. Seveda ne bo manjkalo tudi Slovencev. Eden izmed njih, Slibar, je pred leti v Oberstdorfu celo postavil nov svetovni rekord z razdaljo 141 m.

Ponudba iz Buenos Airesa

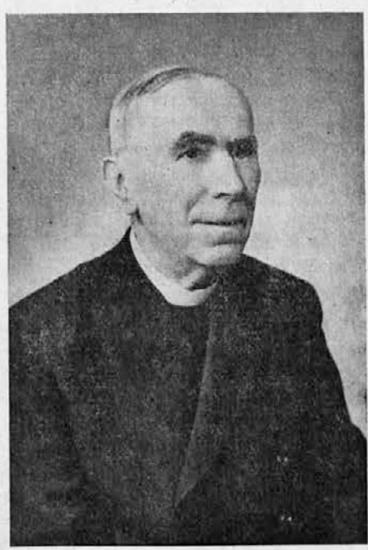
Ljubljanski nogometni klub »Olimpija« je prejel zanimivo ponudbo iz Buenos Airesa v Argentini. Z argentinsko državno reprezentanco naj bi odigral 23., 26. in 29. t.m. tri trening tekme. Vodstvo kluba »Olimpija« bi prešlo za vsako tekmo 3000 USA-dolarjev, razen tega pa bi argentinska nogometna zveza plačala Ljubljančanom vse stroške prevoza in bivanja tamka.

Zal pa klub »Olimpija« te laskave ponudbe ni mogel sprejeti. Zaradi državnega prvenstva (preteklo nedeljo je nastopila proti Hajduku v Splitu) je moral kakor že enkrat pozimi vabilo odkloniti.

Slovo od msgr. Škabarja

Komaj pred tremi tedni smo v našem listu čestitali priljubljenemu msgr. Škabarju ob njegovi 90-letnici in mu želeli, da bi z božjo pomočjo vedro preživel še ostala leta svojega življenja. A božja volja je bila drugačna. Dvajset dni po 90-letnici ga je Bog poklical k sebi. Dokončal je zvesto delo v vinogradu Gospodovem. Ko je ležal v torek, 22. marca na mrtvaškem odru v barkovljanski cerkvi, so se od njega poslovile številne množice Barkovljanov, Tržčanov in drugih, ki so msgr. Škabarja poznali in ga čislali.

Ležal je med svojimi ljudmi, katere je tako ljubil. Barkovljanske žene in dekleta so potrgale prve pomladne cvete v svojih vrtovih in z njimi pokrile krsto priljubljenega duhovnika. Ob straneh so stali čudni venci s slovensko trobojnico, vendar smo prepričani, da bi bilo preprosto svetje domačih ženic pokojnemu monsignorju najbolj všeč. Nič ni bilo žalostnega pri tem pogrebu; vse je izvenelo kot mogočnega slavošpeva Bogu, ki nam je dal tako velikega moža.

mar je poudaril velike zasluge pokojnika na verskem, kulturnem in vzgojnem polju. Ljubil je svoje ljudstvo in se v neprestani daritvi zanj izčrpal do zadnjih moči.

Cerkev je bila že polna naših ljudi in se so prihajali novci in novci. Prišli so skoraj vsi tržaški duhovniki, naši kulturniki, prišlo je zastopstvo iz Gorice, naša mladina in predvsem naše preprosto barkovljansko in tržaško ljudstvo. Malo pred sv. mašo je prispeel sam tržaški g. nadškof, ki je nato prisostvoval pogrebni maši in obredom ob krsti. Sveto mašo je daroval domači kaplan g. Viljem Zerjal, ki je imel pri evangeliju zelo lep govor in navzočim prikazal, kaj je duhovnik in kaj je smrt v očeh človeka, ki veruje v večno življenje.

Domači cerkveni zbor je občuteno spremljal sveto daritev s slovensko mašo za mrtve. Tudi ostali mašni in pogrebni obredi so bili v slovensčini. Po sv. maši je spregovoril še starosta tržaških duhovnikov msgr. Jakob Ukmar. Povedal je, da s tem izpolnjuje zadnjo željo pokojnega prijatelja msgr. Škabarja, ki ga je naprosil, naj mu govori še ob smrti, kakor mu je govoril ob novi in zlati maši v isti domači barkovljanski cerkvi. Msgr. Uk-

mar je poudaril velike zasluge pokojnika na verskem, kulturnem in vzgojnem polju. Ljubil je svoje ljudstvo in se v neprestani daritvi zanj izčrpal do zadnjih moči.

Pogrebne svečanosti v cerkvi je zaključil dovršeno podan Miserere zbora J. Galius. Nato se je razvil žalni sprevod, v katerem so pokojnika nosili njegovi sobratje, mimo šole in Martelančeve hiše, kjer je bil pokojni msgr. vedno priljubljen gost kot sorodnik, na domače pokopališče. Tu mu je zbor Gallus zapel v slovo še zadnjo pesem »Gozdič je že zelen«.

Vse okrog je cvetela pomlad. Daleč gori pod belimi kraškimi skalami je pogled iskal rojstni dom pokojnega msgr. Škabarja. Iz te preproste hiše je izšel mož, ki je dolga desetletja vodil naše ljudstvo in ga navduševal za najvišje ideale. Izbral si je zadnji počitek med svojimi ljudmi, kajti dobro je vedel, da nikjer ne bo tako sladko počival kot v domači zemlji. Zbogom, blagi katehet, Bog naj Vam bo bogat plačnik!

TRŽAŠKE NOVICE

V nedeljo, 27. marca bo
JUBILEJNO ROMANJE
 v stolnico svetega Justa za slovenske vernike iz župnij
 SV. ANTON NOVI, SV. IVAN in ROJAN.
 Zbiranje na Montuzzi ob 17. uri, nato procesija v stolnico.
 Sv. mašo bo daroval ob 17,30 g. nadškof.
 Govoril bo msgr. dr. Lojze Škerl

Odobritev raznih sklepov na tržaški občini

Na seji tržaškega občinskega sveta so sprejeli sklep o zgraditvi srednje šole na Proseku in nove šole v Grljanu in sklep o razširitvi lonjerske ceste pri železniškem nadvozu, odložili pa so sklep o razpisu natečaja za osnutek preureditve Rižarne v muzej odporniškega gibanja, ker je nastal glede tega spor z Združenjem arhitektov.

Tržaška občina je odločno nasprotna načrtu za zgraditev tovarn na Krasu. Mnenja je, naj se raje razširi industrijsko prisanišče pri Orehu. Tega mnenja so tudi druge občine.

Glede pedagoške fakultete v Vidmu, ki je bila ustanovljena brez posveta s tržaško občino, je župan dr. Franzil dejal, da občina ne bo nasprotovala tej ustanovitvi, če ne bo to storjeno na škodo Trsta. Tudi akademski senat v Trstu se je izrekel za ustanovitev vzporedne fakultete v Vidmu. Ne bo pa omenjeni akademski senat nikdar pristal na to, da bi se nekatere fakultete odcepile od tržaške univerze in bi se jih premesitilo v druga središča dežele Furlanija-Juljska krajina.

Slovenska lista »Adria« na univerzi

Bliža se čas volitev na univerzi. Zaradi tega je odbor slovenske liste »Adria« sklical sestanek akademikov, da se pripravijo na nove volitve. Sestanka se je udeležilo zadovoljivo število študentov, ki so po zanimivi diskusiji izvolili novi pripravljani odbor, ki ga sestavljajo: Dolhar Miran, Mezgec Karel, Matejka Peterlin, Matjaž Schart in Igor Tuta.

Blagovni promet v Trstu narašča

Statistični urad tržaške trgovinske zbornice je te dni objavil, da se je pretekli mesec povečal blagovni promet po morju, železnici in cesti.

Dovoz po morju je znašal 372.528 ton, odvoz pa 114.520 ton. Železniški promet izkazuje dovoz blaga 61.207 ton, odvoz pa 91.873 ton (lanj 45.085 oz. 56.248 ton). Bla-

govni promet s tovarnjaki je v letošnjem februarju dosegel 139.720 ton, od tega 16.932 ton v dovozu in 11.411 v odvozu.

Celokupni obojesmerni promet v januarju in februarju je znašal letos v tržaški lukij 938.651 ton proti lanskim 835.472 tonam.

Cvetoča katoliška univerza

Katoliška univerza v Louvainu v Belgiji ima letos 20.000 slušateljev. To je doslej najvišja številka, ki jo je omenjena univerza v svojem obstoju kdaj dosegla.

Sporod od 27. marca do 2. aprila 1966

Nedelja: 8.30 Kmetijska oddaja. — 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. — 10.15 Od nedelje do nedelje na našem valu. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »Prigode Huckleberryja Finna«. Dramatiziran mladinski roman pisatelja Marka Twaina. Četrty del. — 12.00 Nabožne pesmi. — 12.15 Vera in naš čas. — 15.30 »Ljubezenska pisma«, drama v treh dejanjih. — 18.30 Kino, večeraj in danes. — 19.00 Dve sto let valčkov: F. Chopin: Veliki valček ter P. I. Cajkovskij: Valček iz Serenade za godala. J. Strauss jr.: Pomladni zvoki. — 19.15 Nedoljski vestnik. — 20.30 Iz slovenske folklore: Lelja Rehar: »Zima je finila«. V starih časih. — 22.10 Cerkevna in nabožna dela italijanskih skladateljev. A. Lotti: »Dies irae« za soliste, zbor in orkester.

Ponedeljek: 11.35 Radio za šole (za srednjo šolo). Ponovitev ob 17.25. — 12.15 Bralji smo za vas. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 Francoske simfonične skladbe iz prejšnjega stoletja. — 19.00 Poglavja iz zgodovine slovenske književnosti: Vinko Beličič: »Tavčarjev vrhunec v »Cvetju v jeseni« in v »Visoški kroniki«. — 19.30 Postni govori: msgr. Jože Jamnik: »Ubojljivost«. — 21.00 G. Donizetti: »Lucia di Lammermoor«, opera v treh dejanjih.

Torek: 12.00 Iz slovenske folklore: Lelja Rehar: »Zima je finila«. — 17.20 Italijanščina po radiu: Osnovni tečaj: 33. lekcija. — 18.30 Koncertisti naše dežele: Pianist Gabrijel Devetak. — 18.50 Paul Whiteman in njegov orkester Charleston. — Plošče za vas, quiz oddaja. — 21.00 Pregled slovenske dramatike. 17. oddaja. Socialna drama Etbina Kristana in Adolfa Robide. Odlomki iz del: »Volja«, »Kato Vrankovič« in »Kraljevanje« Etbina Kristana ter »Vampir« Adolfa Robide. — 22.55 Nova glasba. Posnetki iz 17. festivala sodobne glasbe v Benetkah.

Sreda: 11.35 Radio za šole (za prvo stopnjo osnovnih šol). Ponovitev ob 17.25. — 12.15 Pomenek s poslušavkami. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 Klavirska

UKVE

Ukve so prijazna slovenska koroška vas pod zelenim Ojsternikom. Samo čez ukvansko planino je treba iti, pa si v Ziljski dolini. Od 131 hiš je večina prenovljenih, tako da daje naselje prav svež vtis in postaja vedno bolj privlačno za letoviščarje.

Domači župnik g. Caharija Zuccaglia, beneški Slovenec, je izbral zadnja dva praznična dneva, da je pripravil svojim vernikom velikonočno duhovno obnovo za vreden prejem sv. zakramentov. Govornika je našel kar v sosednjih Zabnicah, kjer je g. Jože Peterlin iz Gorice duhovno pripravil tamošnje župljane na praznik sv. Jožefa in jim govoril o sklepih koncila. Zvečer, na praznik sv. Jožefa so se Ukvanji najprej spovedali, naslednje nedeljsko jutro pa v velikem številu prejeli sv. obhajilo.

Prvotna cerkev je iz 12. stoletja. Sedaj faranji potrpežljivo čakajo novih orgel.

Iz njihovega petja se lepo odraža mehka koroška melodija. Kdor prvič vstopi v lično cerkev, pa žal ne bo odkril, da so Ukve v pretežni večini slovenska vas. Velik napis na vratih: »Chiudete la porta« in: »Bitte, die Tür schliessen« da obiskovalcu vtis, da so v Ukvah le Nemci in Italijani. Verjetno menj g. župnik, da Slovenci tega opozorila ne potrebujejo. Alj so tako disciplinirani, da vrata vedno za sabo zapro alj pa se le-ta za njimi vedno sama zapirajo.

glasba. — 19.15 Higiena in zdravje. — 20.35 Kulturni odmevi - dejstva in ljudje v deželi. — 21.00 Simfonični koncert orkestra italijanske radiotelevizije iz Turina. V odmoru (približno ob 21.35) Knjižne novice: Franc Jeza: »Luigi Malerba in njegova knjiga "Il serpente"«.

Cetrek: 12.15 Znanost in tehnika. — 17.20 Italijanščina po radiu: Osnovni tečaj: 34. lekcija. — 18.30 Klasiki moderne glasbe: Igor Strawinsky: Posvetitev pomladi, prizori iz poganske Rusije. — 19.05 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. — 21.00 »Botrova družina«, igra v treh dejanjih.

Petek: 11.35 Radio za šole (za drugo stopnjo osnovnih šol). Ponovitev ob 17.25. 12.15 Pomenek s poslušavkami. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 Iz slovenske glasbene življenja v preteklih stoletjih. — 19.00 Slovenski znanstveni delavci s tržaške univerze: (17) Stefan Bukovec: »Arabska manjšina v Izraelu«. — 19.15 Zbori Furlanije-Juljske krajine: Zbor »Tita Bichebner« iz Topogliana in Nogareda al Torre. — 19.30 Postni govori: G. Franc Vončina: »Spokornost«. — 20.35 Gospodarstvo in delo. — 21.00 Koncert operne glasbe. — 22.00 Iz zgodovine italijanskih političnih strank: Umberto Segre: (6) »Dožja socialističnih strank«. — 22.20 Godalni ansambel in zbor Cambridge.

Sobota: 12.00 Kulturni odmevi - dejstva in ljudje v deželi. — 15.00 Glasbena oddaja za mladino. — 16.00 Volan, oddaja za avtomobiliste. — 16.30 Zgodbe iz druge svetovne vojne: G. Carocci: »Protj Florenci«. — 17.20 Skala in ladja. Komentarji o dogodkih po koncilu in v jubilejnim letu. — 17.30 Širimo obzorja: »Razvoj moderne krščanske arhitekture«. Napisal Rafko Voddeb. — 17.45 Koncert mladinskega zbora iz Trnovega pri Ljubljani. Vodj: Majda Hauptman. Prvi del. Koncert smo registrirali v Kulturnem domu v Trstu 6. marca 1966. — 19.15 Družinski obzornik. — 20.35 Teden v Italiji. — 20.45 Vokalni oktet »Planika« iz Gorice, ki ga vodi F. Valentinič. — 21.00 »Jezusovo javno delovanje, trpljenje in smrt«. Sesta slika. — 22.30 L. v. Beethoven: Trojni koncert v c-duru, op. 56, za violino, violončelo, klavir in orkester.

Mladika št. 2

Vsako, ki je to številko »Mladike« zvel v roke, je je bil gotovo vesel. Je tako vsestranska in nudi toliko klenega branja, da jo je treba še in še prebirati. Naj omenimo le nekatere sestavke! Uvodnik »Sonce nad Vidmom« nas opozori na problem, ki za kristjane ne bi smel obstajati: spoštovati jezik in vero drug drugega. Kako zori koncilski setev, o tem nas seznanj msgr. Janez Vodopivec. Objavljena je nadalje novela Danila Lovrečiča »Številka osemindeset«, ki je bila nagrajena na nedavnem natečaju radia Trst A. Danilo Lovrečič se razvija v prijetnega in duhovitega pripovednika. To potrjujejo tudi njegovi »Odstavki« v isti številki. So kakor pik obada, ki zahtevajo tam, kjer bi nekateri hoteli, da se jih ne bi zadelo.

Franc Jeza se dotakne krize slovenstva v članku »Problem svobode«. Pravilno pomeni, da nova slovenščina ni nič drugega kakor odraz totalitarnega režima, ki vlada v domovini. Slovenstvu je potrebna le svoboda in v svobodi bo v polni meri zaživela tudi njegova kultura.

Prav zanimiv je opis naše obale od Sesljana mimo Devina do Timave pod naslovom »Kraški sprehodi«. Nadaljujeta se spisa »Nekaj dni po Afriki« in »Zgodovina slovenskega šolstva«. To pot je opisana borba Slovencev, da jim Zvezniška vojaška uprava v samem Trstu

dovolj šole v slovenskem jeziku. Pri tem je šla slovenska levica po svoji poti, ki našemu šolstvu ni bila v korist.

Saša Rudolf je prispeval spis, kjer je prikazana osebnost Alda Mora, sedanjega italijanskega ministrskega predsednika. V »Naših razgledih« je govora o »Mostu« št. 8, o tržaškem radiu, o dveh predstavah v slovenskem tržaškem gledališču in o taboru slovenske zamejske mladine, ki bo to poletje na Tržaškem. »Pisma nam in vam« nas opozorijo na nekatere stvari med nami, ki dokazujejo, da je graditi mostove med nami lažje na papirju kot v resnici. Zlasti je vredno prebrati pismo o dveh slovenskih kulturnih klubih v Trstu ter »Najnovejši kulturni dogodek«.

—jk

KEROZEN - NAFTA - DRVA - PREMOG

TVRDKA

Lovrečič

KEROZEN »TOTALDOMO« VAM ZA TRST IN OKOLICO
 DOSTAVIMO NA DOM VEDNO TEKOM DNEVA

TRST - DOMJO 38 - Tel. 99-331

ANTON VAN DE VELDE

Srce zmaguje

Jon obvesti Nanda in Marijo in še nekatere znance. Pogreb pade na zadnji dan njegovega dopusta, pa saj ima nato še nedeljo in tako je prav. Od resničnega življenja moraš čez most v pisarniško puščobo.

Doma ga pričakuje Greeta, vsa dobra in ljubezniva. Utrujenost bere iz njegovih uših, Jon pa se kar venomer smehlja, dokler ne ležeta spat. »Teta Lientje je šla v nebeško veselje,« pravi on, njena misel pa preskoči nenadoma k onemu drugemu veselju, otroku, ki je na poti...

Peerken stoji v svoji postelji. »Baba! Kliče. Poezija ne izključuje resničnosti. Greeta se zaspala loti dela z gobo in smukcem. Junior se da dobrovoljno var-

devati in Jonov smehljaj se sproži v sproščen smeh. Greeta ga začudeno pogleda.

PISANI SVET

Ko je dobila teta Lientje običajno lopato zemlje na svoje poslednje domovanje — kako zamolklo ropočejo grude na takšno le krsto! — hoče stric Jodo neutegoma v najbližjo gostilno. Nand prikimava, Jon pa se stresa, ko stopa tiste tri shojene stopnice kvišku kakor pes na vrvi in prav tako brez misli v glavi.

Okoli pokopališča je vedno mnogo gostiln; to je dobrota za pogoltno žalost in za godce, ki pokopavajo častnega člana; na poti tja igrajo, na poti nazaj pijó.

Tu v »Eglantierkenu« se navadno zbirajo ljudje od pogrebnih podjetij pa dediči. Tega naša trojica seveda ne ve in Jodu se nekoliko gnusj popackana miza z muholovci, polnimi poginulih muh.

»S čim smem postreči?« vpraša gostilničarka.

»Kavo,« pravi Jon. Stric Jodo šušlja nekaj o konjaku in Nand pomežikne, da soglašá.

»Potem pa pojdite z mano,« pravi gostilničarka.

Jodo in Nand gresta v kuhinjo; Jon obstane sam pred točilno mizo. Tisto s konjakom je brž opravljeno; tihotapiš lahko le s pospeškom. Stric in Nand si pravkar še obilujeta usta. »Ta je bil pa dober,« pravi Nand in hoče plačati; toda Jodo ugovarja; plačilo laglje prenese bogatejša občina.

Kava je pogreta; stalni gostje tukaj nikoli ne pijó kave. Jon posrka svojo skodelico; četudi je kava slaba, pa je vsaj gorka, srš popušča. Tedaj se zabliška na lepem nekaj mokrega sonca skozi gostilniško okno. Hvala Bogu, ozračje se bo le nekaj zganilo. Vrata zavilijo in se odpro: štirje hrupni možje od pogrebnih zavodov. Prvi nenadoma umolkne, spoznal je Joda — gospoda z obilo napitnino — in ostali trije razumejo znak svojega tovariša. V

hipu se jim ustnice skrčijo in sočutno pokašljujejo. Spoštovanje pred žalostjo, strela, človek vendar vé, kaj se spodobi!

Spotoma si ogleduje Jodo nos pogrebne službenca. Celó brez uniforme spozna to kasto. Saj človek ne pričakuje, da bi vekomaj žalovalj zaradi vseh tistih mrličev, ki jih pospremijo pod zemljo. Pokop je obrt prav tako za duhovnika kakor za pogrebne podjetnika.

»Si slišal latinščino?« vpraša Nand in posmehljivo pogleda Jona.

»Ne znam latinskega,« pravi Jon.

»Same jagode z rožnega venca,« se smeje stric. »Čim hitreje, tem bolje. Svojo pesmico znajo na pamet.«

»Hitro ali počasi,« pravi Jon, »blagoslov ostane blagoslov.« Kako pa je zdaj z njim, da svojim lastnim besedam ne verjame? Ah, da, človek bi si pač želel vse drugače, naj bo že pri krstu ali pogrebu, ko maziljene roke blagoslavljajo ljudi.

Jodo reši to vprašanje: »Duhovniki so

tudi ljudje, tudi njih v noge zebe.« In si prižge cigaro. Alj bi hotel kaditi? Jon se zahvali. Nand kadí svojo pipo.

Pusté, da pelje mimo voz cestne železnice; v njej sedi dama, ki trojčji pokima. Jon in Nand se spogledata. Stricu se nenadoma silno mudi, brž jima seže v roke in steče — korajžno dovolj za svojih šest križev — do tramvajске postaje. Vidita, kako vstopa.

»Tako, tako,« pravi Nand.

Jonu pa je tega jutrnjega sprehoda dovolj. »Bom že prišel spet naokrog, veš!« In gre. Živčen je in žalosten.

Doma vpraša Greeta, kako je bilo. Peerken mu spleza na kolena in hoče jahati konjička, toda konjiček je danes truden. Kako je bilo? Jon jo pogleda. »Kadar bom jaz umrl, me pokopljite ob pol osmih zjutraj, brez pogrebcev, čim hitreje, tem bolje!«

(se nadaljuje)

GORIŠKE NOVICE

Občni zbor Zveze slovenske katoliške prosvete na Goriškem

Vršil se je v ponedeljek, 14. t. m. v mali dvorani Katoliškega doma v Gorici. Navzoči so bili zastopniki vseh društev, ki so v Zvezo včlanjena: SKPD »Mirko Filej« iz Gorice, SKPD Steverjan, SKPD »Jože Abram« Pevma, Podgora in Standrež.

Navzoče je najprej pozdravil predsednik Zveze dr. Kazimir Humar. Poudaril je pomen Zveze pri povezovanju posameznih skupin društev na Goriškem ter opozoril na razne vzpodbude, ki jih je Zveza sprožila pri našem celotnem katoliškem prosvetnem delu. Izrekel je tudi željo, naj bi se v Zvezo vključile še ostale skupine in organizacije, ki jih veže katoliški svetovni nazor, zlasti še pevski zbori.

Za predsednikom je podal svoje poročilo tajnik zveze g. Marijan Terpin iz Steverjana. Podčrtal je zlasti tri velike kulturne dogodke: koncert Slovenskega okteta iz Ljubljane, nastop zbora dečkov iz Münchena ter gostovanje Maroltove plesne folklorne skupine iz Ljubljane. Takj nastopi pomenijo za Zvezo vedno velik organizacijski napor in še večjo finančno žrtve, so pa velik kulturni užitek in dokaz za kulturni smisel slovenske katoliške prosvete. Tajnik je tudi omenil nekatere vsakoletne prireditve, ki so izšle iz pobud Zveze, kot npr. Cecilijanka, pustovanje in mladinski vzgojni dnevi.

Poročilo blaginjaka je prebral g. Mirko Spacapan. Iz njega so navzoči lahko dobili trezno sliko, koliko je Zveza žrtvovala, da so Slovenci na Goriškem mogli priti do vrhunskih kulturnih nastopov in prireditvev ter jih v vsej polnosti uživati. Stanje v blaginji je pa kljub tem finančnim naporom ostalo zadovoljivo in pozitivno.

Po poročilih so sledile volitve, v katerih je bil za predsednika potrjen dosedanjí predsednik Zveze dr. Kazimir Humar, odbor se bo pa sestavil na prvi redni seji Zveze.

Občinski svet se je sestal

V petek, 18. marca se je sestaj goriški občinski svet na svoji redni seji. Najprej so razdelili denarne podpore raznim ustanovam, klubom in društvom, nato pa so izvolili občinske zastopnike v razne vodilne organe ustanov ter uredili še druga nujna vprašanja.

Zboru Seghizzi so določili 600 tisoč lir za pevsko tekmovanje ob priliki sejma sv. Andreja, 150 tisoč lir so namenili nogometnemu društvu Juventina, ločniškim folkloristom za nastop v Celovcu 62 tisoč lir, glasbeni šoli »Città di Gorizia« 2 in pol milijona lir in organizatorju v Standrežu 12 tisoč lir letno. Odobrili so še nekaj štipendij dijakom italijanske zveze »American Field Service«.

Nato so izvolili občinske zastopnike v vodilne odbore goriških ustanov in sicer v upravni svet strokovnega zavoda so določili dr. Bauma, v občinsko komisijo, ki skrbi za zdravniško pomoč občanov, don Burgniga, Cristianinijevo, Compagnona in Bonesovo, za nadzorstvo nad pokrajinskimi muzeji De Simonija, v posvetovalno komisijo mestne knjižnice pa so za dobo štirih let izvolili dr. Andreja Bratuža, prof. Paguro in Chiozzo ter v upravni svet poskusnega kemično-agrarnega zavoda za dovo treh let dr. Mirka Primožiča.

Nato so proučili predlog o preklicu sklepa občinskega sveta za nakup novih mestnih avtobusov. Dne 31. maja zapade rok, določen za municipalizacijo. S tem pride do vprašanja, ali bodo do 31. maja izvedli ta ukrep.

Razpravljali so nadalje o gradnji dveh zgradb po osem stanovanj, za katera bo občinska uprava potrošila 80 milijonov, dežela pa 40 milijonov.

Koncilski tridnevnik v Sovodnjah

V Sovodnjah imajo vsako leto na praznik sv. Jožefa celodnevno čiščenje. Vsa župnija z gledno sodeluje pri slavljenju evharističnega Boga. Ker je letos praznik sv. Jožefa sledila še nedelja, je domači g. župnik izbral oba dneva, da nudi svojim vernikom priliko za izvršitev velikonočne dolžnosti in za pridobitev jubilejnega odpustka, katerega do 29. maja lahko prejme pod navadnimi pogoji vsakdo, ki je navzoč vsaj pri treh pridigah, v katerih je govora o sklepih koncila.

Koncilski tridnevnik se je pričela v petek, 18. t. m. zvečer. G. Jože Jurak je

od nje poslovljil z molitvijo in petjem. Ranjki želimo večnj mir, sorodnikom pa izrazimo iskreno sožalje.

Zadnje dni tega tedna bomo imeli v naši župniji jubilejno tridnevniko; v četrtek, petek in soboto zvečer ob 7,30 bo jubilejna pobožnost s pridigo o obnovi verskega življenja v smislu novih koncilskih odklokov. Govoril nam bo že znani g. Jože Jurak iz Gorice. Za pridobitev jubilejnih odpustkov bo v soboto in v nedeljo zjutraj velikonočna spoved in skupno sv. obhajilo. Bog daj, da bi se Standrežci v velikem številu udeležili te tridnevničke in izrabili to izredno priliko za svoj dušni blagor!

»Očetov dan« v semenišču

V goriškem semenišču v ulici Alviano so tudi letos na praznik sv. Jožefa počastili očete semeniščnikov na »dan očetov semeniščnikov«. Ob 9. uri je rektor msgr. Fabbro ob navzočnosti gojencev in njihovih očetov bral sv. mašo in imel govor. Na lep družinski praznik je nato prišel še goriški nadškof Pangrazio, ki je z očetovskimi besedami počastil navzoče semeniščnike in njih očete. Sledilo je skupno kosilo in nato zaključek s popoldanskim blagoslovom v kapeli.

Traktor za »Sedem gričev« v Indiji

Goriški dijaki »Mladinskega združenja«, ki so lansko leto že zbrali nad milijon lir v pomoč misijonemu kmetijskemu centru v Visokem Volta, so sedaj začeli zbirati denar za Indijo. Z nabrano vsoto nameravajo kupiti traktor za misijon v Kerali, kjer že 38 let deluje misijonar Giacomo Montanari iz Villesse. Misijonar Montanari ni Indijcem prinesel samo Kristusove vere, temveč je s svojim znanjem izkušenega kmetovalca spremenil misijonsko področje v plodovito zemljo, imenovano »Sedem gričev«. Požrtvovalna goriška mladina zbira sedaj denar, da kupi misijonarju traktor, ki mu bo v veliko pomoč pri kmetijstvu. Dijaki bodo v nedeljo, 3. aprila pobirali tudi po mestu prispevke v ta namen.

Skofijska ustanova ODA je pa na svojem sedežu v ulici Seminario zbrala nad 15 milijonov lir za gladojoče v Indiji.

IZ KANALSKE DOLINE

Zabnice so proslavile sv. Jožefa

Sicer ni sv. Jožef patron žabniške farne cerkve (ta je sv. Egidij ali Tilen 1. septembra), ima pa lep oltar v stranski ladji in veliko vdanih častilcev. Zato je vsako leto za njegov praznik v Zabnicah pravo versko slavlje, na katerega se verniki pripravijo s tridnevniko.

Morda je strašni opomin »Memento morie«, ki je prišel iz grozotne smrti Erathove družine dan pred pričetkom tridnevničke še bolj pripomogel, da so se faranji prav pridno udeleževali pobožnosti in govorov zjutraj in zvečer ter resno opravili sv. spoved. Na večer pred praznikom se je spovedovanje zategnilo do desetih zvečer.

Na sam praznik je farni zvon že ob 4^h zjutraj vso faro povabil v svetišče. Napočil je čudovit spomladanski dan. Nebo je bilo jasno kot ribje oko, sonce je zlatilo gore in čist zrak je oganjal kri v žareča lica. Ob poteh in pred hišami so visoki kupi snega še spominjali na nedavno zimo. Sv. Višarje so pozdravljale v deviški belini vernike, ki so z očiščenimi dušami prejemale svojega evharističnega Boga. Spet je bila spovednica oblegana.

Zvesti svoji krščanski tradiciji so prišli ob devetih še Ukvančji s svojim »trojezičnim« župnikom g. Caharijem Zuccagliom na čelu. G. župnik je namreč znan po vsej Kanalski dolini, da rad vsakemu duhovno postreže, v kateri kolek jeziku si vernik to zaželi: v slovensčini, italijansčini ali nemščini. V polni meri je prežet ekumenskega duha in to še iz časov, ko je to bilo še skoro »krivoversko« in protidržavno. Zato je splošno priljubljen vsepovsod, zlasti pa ga radi kličejo za spovedovanje.

Ob 11^h dopoldne je bila nato slovesna sv. maša, ki jo je opravil pridigar g. Jože Peterlin ob asistenci domačega g. župnika in že omenjenega g. Zuccaglia. Tudi pri tej maši je prišel do izraza novi koncilski obred: berilo in evangelij sta bila odpeta v slovensčini in italijansčini. Enako je bilo s pridigo.

Da je bila za to priliko cerkev v Zabnicah okusno okrašena, ni treba posebej omenjati. Ljubeče roke naših žena in deklet so spletle nad sto metrov vencev za oltar sv. Jožefa. In je bilo prav tako! Saj je za Marijo največji svetnik, le da je bil do zadnjega v Cerkvj pre malo upo-

števan. Pa je tudi njemu prav koncil dal priznanje, ki mu gre. Zato ga je prav gotovo tudi on v nebesih tako vesel kot mi Slovenci na zemlji.

Pretresljiv pogreb v Zabnicah

Minilo je že teden dni, a prebivalstvo v Zabnicah in v vsem trbiškem koncu je še vedno pod vtisom nepojmljive nesreče, ki je v noči od 15. na 16. marca uničila štiri življenja.

Skrivnost bo ostala, zakaj je šofer F. Buchaber, s Koroškega doma, izgubil oblast nad svojo avtostierno, s katero je prihajal iz Vidma in z vso silo zavožil sredi Zabnic v hišo 44-letnega slovenskega rudarja Franca Eratha. V hiši sta poleg njega spala še njegova 40-letna žena Marija roj. Ehrlich ter triletna hčerka Gabriella. Vsi trije so našli smrt pod ruševinami hiše, ki so se zgrnile nanje. Iz mirnega spanja so se prebudili v večnosti brez konca. Od družine Erath je ostala pri življenju le mlajša hčerka, ki je bila prav tedaj na zdravljenju v videmski bolnišnici. Tudi šofer avtostierne je bil na mestu mrtve, medtem ko je bil njegov brat Kristijan, ki je spal v mreži nad šoferskim sedežem, težko poškodovan. Odrezati so mu moralí obe nogi. Šele pred nekaj tedni si je nesrečnež ustvaril lastni dom.

Ganjlive so bile pogrebne svečanosti. Sam prefekt videmske pokrajine je prevzel pogrebne stroške. Sožalja so prihajala od vsepovsod. Tudi videmski nadškof je poslal župniku v Zabnicah svoje sožalje, saj je fara zgubila z gledno krščansko slovensko družino.

Malo je bilo tako veličastnih in pretresljivih pogrebv v Zabnicah kot je bil prav pogreb Erathove družine. Prišli so zastopniki oblasti, bivši in sedanji trbiški župan, svojci ponesrečenega šoferja, ki je nehotе zakrivil strašno nesrečo ter 12 rudarjev iz Rajblja v polni opremi, da se poslovijo zadnjič od svojega prijatelja in stanovskega tovariša.

Zabniška farna cerkev ni mogla sprejeti vseh pogrebcev, ko je župnik g. Marij Černet opravil slovesno mašo zadušnico. Ganljivo mašno berilo in evangelij je prebral v slovenskem in italijanskem jeziku. Vsi navzoči so začutili, da je naše življenje krhko in da je brez vrednosti, če ni povezano z Bogom.

OBVESTILA

Velikonočna duhovna obnova za moše in fante v Gorici bo prihodnji teden pred cvetno nedeljo 31. marca, 1. in 2. aprila ob 20,30 v cerkvi sv. Ivana. Pred pridigo in po njej bo prilika za sv. spoved. Skupno sv. obhajilo pa bo v cerkvi sv. Ignacija na Travniku na cvetno nedeljo, 3. aprila pri slovenski službi božji ob 9. uri.

Slovesni zaključek duhovne obnove za dekleta in žene v Gorici bo na tiho nedeljo, 27. marca ob 4^h popoldne v goriški stolnici.

Iz Argentine smo prejeli »Baragov vestnik«, brošuro na 28 straneh, ki izčrpno poroča o delu za Baragovo beatifikacijo in kaj vse se je storilo v zadnjih časih v tej smeri. Prosimo gg. dušne pastirje, da brošuro dvignejo na upravi našega lista in jo v čim večjem številu razdelijo med svoje vernike. Brošura je zastoj, vendar je prav, da bi verniki kaj prispevali (npr. 50 lir), ker ima Južnoameriška Baragova zveza z izdajanjem te brošure veliko gmotnih stroškov, ki jih lahko krije le s prostovoljnimi prispevki slovenskih rojakov.

Iz Celovca smo prejeli več izvodov knjig Mausejeve ljudske povesti »Kaplan Klemen«. Cena 400 lir. Knjigo lahko dobite ali naročite na upravi našega lista.

SKPD iz Steverjana priredi v nedeljo, 27. marca izlet v Planico. Če želi še kdo z nami, naj se nemudoma javi pri sledečih poverjenikih SKPD: Humar Mirko, Klanec; Hlade Alojz, Britof; Maraž Alojz, Ščedno; Hladnik Boris, Sovenca; Pintar Marijan, Valerišče. Vpisnina za člane 1.500, za ostale 1.700 lir.

Dne 27. marca, na tiho nedeljo ter v ponedeljek in torek, 28. in 29. marca bo ob 19,30 v kapucinski cerkvi na Montuzzi salezijanec g. Doberšek govoril o odlokih II. vaticanskega cerkvenega zbora. Govori bodo lahko služili za prejem popolnega odpustka o priliki svetega leta. Zaključna sv. maša bo 30. marca ob 6,30 zjutraj. — Vse vernike toplo vabi Slovenska Vincencijeva konferenca v Trstu.

NAPRODAJ je nekaj panjev s čebelami. Naslov v upravi lista.

DAROVI:

Za Zavod sv. Družine: N. N. 2.500; F. B. 1.000; družina Vidmar iz Solkanskega polja namesto cvetja na grob Marije Zbogar 2.000 lir.

Za Alojzjevišče: M. Figelj 500; N. N. družbenica 2.500; N. N. 1.000; Znodar Justina, Como, 1.000; M. Z. 3.000 lir.

Vsem dobrotnikom iskren Bog plačaj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpeca: trgovski L 30, osmrtnice L 50, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

SOŽALJE

Ob težki in nenadni izgubi drage mame Viktorije Švab izreka cerkveni pevski zbor iz Sv. Križa svojemu požrtvovalnemu članu Alojziju najgobjlje sožalje.

Sv. Križ, 20. marca 1966

ZAHVALA

Ob izgubi našega nepozabnega strica

Msgr. MATIJA ŠKABARJA

se zahvaljujemo g. nadškofu za prisotnost pri pogrebni maši, msgr. Ukmarju in g. Vilku Žerjalu za lepa govora in mašo zadušnico, drugim gg. monsignorjem in duhovnikom, zastopniku tržaškega župana, predstavnikom političnih in kulturnih organizacij, domačemu pevskemu zboru in zboru Gallus, dr. Danilu Lovrečiču in bolniškim sestram za njih skrb v zadnji bolezni, darovalcem vencev in cvetja ter vsem, ki so dragemu pokojniku kakorkoli pomagali v bolezni in ga spremili na barkovljansko pokopališče.

Trst, 22. marca 1966

ZAHVALA

Dne 21. t. m. nas je zapustila naša nepozabna

ZORA BAJC

Vsem, ki so na katerikoli način počastili njen spomin, se najtopleje zahvaljuje

Trst, 24. marca 1966

ZAHVALA

Ker nam ni mogoče, da bi se vse zahvalili, ki so z nami sočustvovali ob smrti in pogrebu našega nepozabnega

Riharda Orel

izrekamo na tem mestu iskreno zahvalo vsem, ki so z nami sočustvovali, č. g. duhovniku, darovalcem cvetja in vsem, ki so dragega pokojnika spremili na goriško pokopališče.

Zena Antonietta Humar
hčere Elza in Edda
in ostali sorodniki

Gorica, 18. marca 1966

ZAHVALA

Naznanjamo, da je 17. t. m. umrla Gorici

ELIZABETA MENIČ vd. ŠTOKELJ

Ob tej priložnosti se zahvaljujemo vsem, ki so z nami sočustvovali ob težki izgubi naše drage mame

Gorica - Trst, 22. marca 1966

ZAHVALA

Družina Pavlin se toplo zahvaljuje vsem, ki so z nami sočustvovali ob težki izgubi naše drage mame

MARIJE PAVLIN roj. PAVLETIČ

Se posebno zahvalo smo dolžni g. dekanu Zoržu, pevskima zboroma, darovalcem cvetja in vsem, ki so dragi pokojnici pomagali v bolezni in se v tako velikem številu udeležili pogreba.

Zalujoča družina Pavlin

Standrež, 22. marca 1966

ZAHVALA

Družina Cotič se iskreno zahvaljuje vsem, ki so z njo sočustvovali ob težki izgubi

Veronike Cotič

Posebno se zahvaljuje g. dekanu Zoržu in ostalim duhovnikom, goriški Marijini družbi, cerkvenemu pevskemu zboru, vsem darovalcem cvetja in vencev ter vsem, ki so pokojno spremili na zadnji poti.

Mati, brat in ostali sorodniki

Standrež, 17. marca 1966

ZAHVALA

Ganjeni nad izrazi sočutja ob izgubi naše drage mame in babice

VIKTORIJE ŠVAB roj. TENCE

se iz srca zahvaljujemo vsem, ki so jo spremili na njeni zadnji poti in zanjo molili. Posebna zahvala č. g. župniku in cerkvenemu pevskemu zboru.

Zalujoči:
hči Amica, sinovi Alojzija Herman, Angel, Viktor, neveste, zet in ostalo sorodstvo.

Sv. Križ - Dören - Sidney,
20. marca 1966

Nečakinje in nečaki